

ויליאם קרלוס ויליאמס – מכתב

2 באפריל, 1928

זוקופסקי היקר:

כן, כן. ניחנת במתת הנדירה. כמו עם כל דבר אחר ישנן תוכניות – הקצב המהיר – אבל לא תמיד הקצב המהיר – רק לפעמים. הוא פוגם באפקט האֶדְגֶ'וֹ. ניכר כי ישנה נחיצות פנימית כה מופלאה לשורות, כזאת שמחייבת את קריאתן באיטיות. זו שירה מלאת מחשבה, אך מילותיה ממשיות, לא מחשבות לשם מחשבות. היא חומקת ממני בניתוחה (תודה לאל). העולם אינו כה עשיר בדברים, כפי שאנו נוטים לחשוב. הרבה פסולת, הרבה כתמים.

היה לי לעונג, כלומר, קריאת השיר שלך. אתה מעורר בי רצון להוציא לפועל תכנונים שנדחו. אל תתייחס לתיאוריות שלי ברצינות רבה מדי. הן אינן מיועדות לך – או לך, כמוכן, או לאיש.

מה לא הייתי נותן כדי לשמוע את ה'מתאוס-פסיון' השבוע, אבל אני בספק אם הדבר בר-ביצוע. אך אם למרות הכול, אצליח להגיע – אחפש אותך.

אבל היצירה שלך היא העניין. היא מעודדת אותי בתכנונים שלי. היא מעוררת בי קוצר-רוח לגשת לרשימות שלי ולדברים (תודה לאל) שלא סיפרתי לאיש. תודה על ארוחת הערב. ברגע שתהיה הקלה בעומס העבודה שלי כאן בפבררים, ארצה שתבוא... אני מברך את פאונד על ששפר מזלו והוא גילה אותך. אתה מסמר נוסף ב... ארון הקבורה. טיפשים ארורים.

שלך

ויליאמס

פסחא 1928

(מאנגלית: ענת שפירא)

* מתוך: *The Correspondence of William Carlos Williams & Louis Zukofsky*. (2003) Wesleyan University Press.